

РЕШЕНИЕ

№ 10236

гр. София, 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 154 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д.Б.А.

при участието на секретаря С.С.Ц.
като разгледа докладваното от Д.Б.А. Гражданско дело № 20221110166596
по описа за 2022 година

Предявени са обективно съединени установителни искове с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр.чл.342, ал.2 от ТЗ за установяване съществуването на права на вземания на ищеца /фирма/, ЕИК ***** срещу /фирма/, ЕИК *****, Ц. Б. Ц., ЕГН ***** и И. Х. К., ЕГН *****, с която е предявен установителен иск с правно основание чл. 422, във връзка с чл. 124 от ГПК и съобразно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от ГПК с искане съдът да се произнесе с решение, с което да признае за установено, че ответниците дължат на ищеца сумата от 2000,00 лв., главница по непогасено задължение по известие за плащане № 900802525/15.04.2022 г., издадено за платена от „/фирма/ глоба с фиш, серия Г № 0040258, ведно със законна лихва за периода от 14.09.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от 180,00 лева, представляваща друго допълнително вземане за период от 15.04.2022г., както и законната лихва върху горните суми, считано от датата на подаване на заявлението в съда 14.09.2022г. до окончателното погасяване на задължението. Претендират се и сторените в заповедното производство разноски: 43,60 лв. държавна такса и 50,00 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Ищецът твърди, че депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу ответниците за сумата от сумата от 2000 лева, главница по непогасено задължение по известие за плащане № 900802525/15.04.2022 г., издадено за платена от „/фирма/ глоба с фиш, серия Г № 0040258, ведно със законна лихва за периода от 14.09.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от 180 лева, представляваща друго допълнително вземане за период от 15.04.2022г. и сторени в производството разноски. По предявеното заявление било образувано ч.гр.д. № 50107/2022 г. по описа на СРС, 154 състав и издадена заповед за изпълнение по реда на чл.410 ГПК. В законоустановения срок по чл.414 ГПК ответниците депозирали възражение срещу заповедта, поради което ищецът предявил искова молба за установяване със сила на пресъдено нещо, че е носител на правото на вземане за посочените суми.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни материални права при твърденията да са налице възникнали договорни отношения между /фирма/ с настоящото наименование „/фирма/ в качеството на лизингодател и ответниците /фирма/, лизингополучател и Ц. Б. Ц. и И. Х. К. солидарни длъжници по сключен договор за финансов лизинг № 162312620477/11.11.2016 г. Ищецът основава исковите си на неточното изпълнение от

страна на ответниците на договорните задължения. Претендира присъждане на разноски.

След изпълнение на процедурата по връчване на исквата молба е постъпил отговор от ответниците /фирма/ и И. Х. К., с който оспорват предявените искове. Твърдят, че към датата на прехвърляне на лекия автомобил, ищцовото дружество е заявило, че са изпълнени всички дължими суми към /фирма/, поради което е прехвърлил собствеността на автомобила. Навеждат доводи, че сключването и заплащане на застраховки за лизинговия автомобил било вменено като задължение на лизингодателя по договора, като сумите по застраховките били за сметка на клиента и кореспондирали с професионалните норми и трайната съдебна практика. По изложените съображения молят съда да отхвърли предявените искове.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти, а именно: ищецът следва да установи, че спорните права на вземания са възникнали в твърдения обем въз основа на правоотношение, което обвързва страните, както и изпълнение на задължението на ищеца по договора за финансов лизинг да плати процесните парични суми.

Ответниците при разпределената им доказателствена тежест следва да докажат погасяването на претендираното от ищеца вземане.

Не се спори между страните, а и от приетите по делото писмени доказателства се установява, че между „фирма/ (с предишно наименование /фирма/), в качеството на лизингодател и /фирма/, в качеството на лизингополучател и Ц. Б. Ц. и И. Х. К., в качеството на съдължници, е сключен договор за финансов лизинг № 162312620477/11.11.2016г. за следната лизингова вещ – лек автомобил марка „Дачия“, модел „Докер“, шаси № *****, двигател № ***** за срок от 36 месеца срещу заплащане на лизингови вноски, съгласно изготвен погасителен план.

Договорът за финансов лизинг е по съществото си договор, с който лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение, като законодателят е предоставил възможност на лизингополучателят да придобие вещта по време на договора или след изтичане на срока му – чл. 342 ТЗ. Няма спор между страните, че в периода от 21.11.2016 г. до 31.01.2022 г. лизинговата вещ е ползвана от ответниците, като съгласно т.2.2 във вр. с т.16.2 от Общите условия към договора, при заплащане на всички задължения лизингополучателят придобива собствеността върху лизинговата вещ. В случая видно от приетия договор за прехвърляне на собственост върху моторно превозно средство към договор за финансов лизинг № 162312620477/11.11.2016г. се установява, че на 31.01.2022г. собствеността върху лизинговата вещ е прехвърлена на посочено от ответника /фирма/ юридическо лице.

От приетия по делото електронен фиш за налагане на имуществена санкция, серия Г № 0040258, връчен на ищеца на 08.02.2022г., се установява, че в тежест на ищеца в качеството му на собственик на МПС „Дачия Докер“, с рег. № ***** е наложена имуществена санкция в размер на 2000 евро поради това, че на 16.01.2022 г. в 16:17 ч. в ***** е установено движение на МПС, за което собственикът не е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ – нарушение на чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ във вр. с чл. 638, ал. 4 вр. чл. 638, ал. 1, т. 2 вр. чл. 461, т. 1 КЗ. За ищеца, в качеството му на собственик на моторното превозно средство, при управлението на което е извършено нарушението възниква задължение да заплати имуществената санкция към административния орган, който го е установил. Не е спорно между страните и от приетите по делото преводно нареждане и известие за плащане, се установява, че към на 15.04.2022 г. ищецът е заплатил наложената имуществена санкция в размер на 2000 лв. по банкова сметка на СДВР.

От приетите по делото уведомления, адресирани до всеки един от ответниците и разписки за тяхното връчване чрез ЧСИ С.Я. се установява, че ищецът е отправил извънсъдебно изявление за възникване на вземането му и покана до ответниците да възстановят сторените разходи. Видно от приетите фактури и платежни нареждане ищецът е сторил разходи за връчване на уведомленията в общ размер на 180 лв.

Не е спорно между страните, че нарушението, установено с електронен фиш за налагане на имуществена санкция, е извършено през времетраенето на лизинговия договор, като основният спорен въпрос е чие е задължението за сключване на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение на лизинговата вещ, респ. кому следва да се възложат разноските по наложената имуществена санкция.

Съгласно чл. 345 от ТЗ лизингополучателят има задълженията на наемател съгласно чл. 232 и чл. 233, ал. 2 от Закона за задълженията и договорите, както и задължението да върне вещта след изтичане срока на договора. Разноските по поддържане на вещта са за сметка на лизингополучателя. Посочената норма е доразвита в приетите по делото общи условия към договор за финансов лизинг, като съобразно т.13.1 от ОУ е посочено, че лизингополучателят се задължава за своя сметка, но в полза на лизингодателя, да поддържа застраховка за лизинговата вещ, която да покрива нейната пълна действителна стойност, както и застраховка „Гражданска отговорност“ срещу възникването на гражданска отговорност за вреди, причинени на трети лица, в случаите когато сключването на застраховка „Гражданска отговорност“ е задължително, съгласно действащото българско законодателство. По своя преценка лизингодателят може и сам да застрахова лизинговата вещ в своя полза, като предостави на лизингополучателя копие от сключената полица и общите условия на застрахователя, които незабавно стават задължителни за лизингополучателя, като същият поема всички разноски на лизингодателя по застраховането на лизинговата вещ и свързаните с това допълнителни плащания. Съгласно т.10.2 и т.10.4.5. от ОУ е уговорено, че лизингополучателят е длъжен да възстанови всички допълнително направени от лизингодателя разноски, такси и плащания, във връзка с нормалното ползване на вещта, както и да възстанови на лизингодателя всички допълнително направени разноски.

На първо място, съдът намира за неоснователно възражението на ответниците, че приетите по делото общи условия не ги обвързват. Изрично в процесния договор за финансов лизинг е посочено, че се сключва при конкретни общи условия, а именно ОУ на лизингодателя, както и че същите са приложени към договора, като последният се е изпълнявал от ответниците без възражение и с оглед разпоредбата на чл. 298, ал. 1, т. 1 и т. 2 ТЗ, съдът приема, че ОУ са обвързали валидно страните.

Предвид горепосочената нормативна уредба и уредените между страните с общите условия задължения на лизингополучателя, съдът намира, че именно в задължение на лизингополучателя е вменено да сключи и поддържа валиден застрахователен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ спрямо лизинговата вещ, респ. при неизпълнение на това договорно задължение следва да възстанови сторени от лизингодателя разходи. В случая наложената и платена от ищеца имуществена санкция, ведно със сторените разходи за връчване на уведомления, представляват именно разход, който е извършен и е свързан с предоставената по процесния договор за финансов лизинг лизингова вещ. Лишено е от всякаква житейска и правна логика, имуществената санкция да остава в тежест на собственика – лизингодател, при условие, че страните са обвързани от договор за финансов лизинг и ползването на вещта е предоставено на лизингополучателя.

Възражението на ответниците, че към датата на прехвърляне на лизинговата вещ (31.01.2022г.) ищцовото дружество изрично е заявило, че липсват дължими суми към него, съдът намира за неоснователно. Действително, към датата на прехвърляне на собствеността, процесното вземане не е възникнало и същото не е било изискуемо спрямо ответниците. В случая нарушението е установено на 16.01.2022г., но вземането на лизингодателя за възстановяване на платената имуществена санкция възниква едва към момента на нейното плащане към органа, който я е наложил, т.е. на 15.04.2022г.

Между страните не се спори, а и видно от съдържанието на договора за финансов лизинг, ответниците Ц. Б. Ц. и И. Х. К. са се задължили към лизингодателя в качеството си на солидарни длъжници за всички задължения на лизингополучателя, произтичащи от договора за лизинг. Освен това се касае за абсолютна търговска сделка, сключена между търговци, което налага приложимостта на чл. 304 ТЗ, поради което съдът намира, че отговорността на ответниците следва да се ангажира при условията на солидарност.

По изложените съображения съдът намира предявените иски за основателни, поради което следва да се уважат.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от спора право на разноски има ищецът. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да се присъдят разноски за производството в размер общо на 143,60

лв. за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, което на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ съдът определя на 100 лв.

Съгласно т.12 на Тълкувателно решение № 4/18.06.2014, постановено по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС съдът в исковото производство следва да се произнесе и по сторените в протеклото заповедно производство разноски. Видно от представените доказателства заявителят е сторил разноски в размер на 43,60 лв. за държавна такса и 50 лв. за възнаграждение за юрисконсулт, поради което и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да му бъде присъдена сумата в общ размер на 93,60 лв.

Воден от горното, Софийски районен съд, 154 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр.чл.342, ал.2 от ТЗ, че /фирма/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/, представлявано от Ц. Б. Ц., Ц. Б. Ц., ЕГН *****, с адрес: /адрес/ и И. Х. К., ЕГН *****, с адрес: /адрес/ дължат в условията на солидарност на „/фирма/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/, представлявано от М.Р.К. сумата от **2000 лева**, главница по непогасено задължение по известие за плащане № 900802525/15.04.2022 г., издадено за платена от „/фирма/ глоба с фиш, серия Г № 0040258, ведно със законна лихва за периода от 14.09.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от **180 лева**, представляваща друго допълнително вземане за период от 15.04.2022г., ведно със законна лихва за периода от 14.09.2022 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение от 07.10.2022 г. по ч.гр.д. № 50107/2022 г. на СРС, 154 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК /фирма/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/, представлявано от Ц. Б. Ц., Ц. Б. Ц., ЕГН *****, с адрес: /адрес/ и И. Х. К., ЕГН *****, с адрес: /адрес/ да заплатят на „/фирма/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/, представлявано от М.Р.К., сумата в размер на 143,60 лв., представляваща сторени в настоящото производство разноски и сумата в размер на 93,60 лв., представляваща сторени разноски по ч.гр.д. № 50107/2022 г. на СРС, 154 състав.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____